

Tussen luiers en snotneuzen door

Bij het lezen van dit blog kwam ik de opmerking tegen dat uitgevers weleens denken dat vertalers huisvrouwen zijn die het vertalen er in hun vrije tijd bij doen. Nadat ik even heel hard had gelachen, moest ik hier natuurlijk iets mee... Daarom een verhaaltje over hoe deze vertaler / moeder / echtgenote / huisvrouw / secretaresse (niet noodzakelijkerwijs in die volgorde) het voor elkaar bokst om voor diezelfde uitgevers elke keer weer zo goed mogelijk vertaalde boeken af te leveren...

Toen ik zeven jaar geleden als vertaler in het diepe sprong en voor mezelf begon, had ik geen idee hoe het allemaal zou lopen. Ik begon op mijn oude pc in de slaapkamer en verhuisde later met een iets nieuwere laptop naar de eettafel. Tijd te over. 's Ochtends een wandelingetje naar de buurtsuper voor een krantje en een croissantje. Thuis een pot koffie zetten. Het nieuws kijken. Even internetten (niet te lang, want het ging toen nog met tikken...) en dan om een uur of tien aan de slag. Geconcentreerd werken tot een uur of een, even bijkletsen met manlief (die in de andere kamer zat te webdesignen), daarna weer aan de slag en rond een uur of vijf eens in de koelkast en vriezer kijken wat we zouden gaan eten. Eventueel bij een spoedklus een avondje doorhalen. Het was soms hard werken als een deadline weer erg dichtbij kwam, en af en toe wat rustiger, als ik even geen opdrachten had liggen en de administratie kon bijwerken. En ook nam ik weleens een dag vrij. Omdat het mooi weer was. Of omdat ik geen zin had om te werken. Of omdat een vriendin jarig was en ik de stad in wilde voor een cadeautje. Of omdat het me thuis gewoon te stil was en ik even wat drukte om me heen wilde en met andere mensen wilde praten.

Ambities om uit te breiden? Een eigen kantoor? Personeel in dienst? Nou nee... Ik vond het wel lekker zo, eigenlijk. Geen vetpot, nee, maar we konden de huur ervan betalen, dus waar hadden we het over?

En langzaam aan verandert dan je leven. Nu, zeven jaar later, hebben we samen twee prachtige kinderen, een eigen huis (en bijbehorende hypotheek, hoera!), ligt er een aanvraag voor nieuwe kunststof kozijnen en staat er een auto voor de deur. Nu brengen we 's ochtends met de jongste in de kindervan de oudste naar school, om vervolgens bij de supermarkt brood voor de lunch te halen. Daarna zetten we thuis de Senseo aan, lezen de blogs bij en leggen de jongste in zijn bedje voor een dutje.

Om klokslag tien is het tijd om hard aan de slag te gaan. De god van de inspiratie wordt dan aangeroepen, en tot een uur of twaalf, wanneer de oudste uit school komt, ben ik hard aan het werk. 's Middags werken is altijd een heerlijke mengeling van het voeren van fruithapjes en het opzoeken van lastige woorden. En natuurlijk komt dan net wanneer die ene geweldige uitdrukking op het puntje van mijn tong ligt, mijn dochtertje tussenbeide: 'Mama, kun je even komen afvegen?' Maar ze zegt ook weleens iets waarvan ik denk: 'Da's precies wat ik zoek...'

Avondjes doorhalen hoort er nu standaard bij, dan liggen de kinderen in bed en kan ik lekker opschieten. Vertalen is zeker niet iets voor 'erbij', het is alleen een kwestie van op andere tijden werken dan vroeger. Soms heb ik het inderdaad zo druk met moederen en huishouden dat ik overdag aan mijn eigenlijke werk amper toekom en het nachtwerk wordt. We werken dus hard, maar genieten nog harder van deze 'tropenjaren'. En als het mooi weer is, nemen we nog steeds lekker een dagje vrij!